

nemlig et Ord falde om denne Nørrehave og spurgte mig — saadan forborgent — om jeg kendte noget til ham, og hvad det var for en Person. Den schlaur Fuchs har allerede igaar været hos ham og snakket ham noget for. Jeg siger Dem: Obersten vidste Besked med alt, hvad der var passeret hos Max. Og — at tænke sig det! — han var aldeles imponeret af Dem. Gud straffe mig, han ligefrem gottede sig, at De havde forvovet Dem til at give Max den Salut i Synet. Han saae jo gerne alle vores unge Rabalderjøder hængt, — og Gud velsigne ham for det! Hans Øjne formelig skinnede. Den Karl tager jeg min Hat af for, sagde han ... Og jeg forstod jo nok, at han havde en Hensigt med at sige det. Det var Meningen, at jeg skulde fortælle Dem det bag efter. Han vil gøre sig lækker for Dem, forstaar De? Han haaber endnu paa en Forligelse. Det er Manden efter mit Hjerte, sagde han. Det er vores egen friske danske Ungdom, der nu kræver Plads og vil slaas med al den fremmede Yngel, som har faaet Lov at skyde tilvejs her i Landet. Det var nøjagtig Menneskets Ord ... Komik, hva'? Storartet!"

Per stod i egne Tanker og svarede intet.

„Naa — har jeg saa ikke Grund til at kalde Dem en Lykkens Pamphilius? Jo flere Dumheder De laver, jo større Furore gør De. — —“

Der blev tysset paa ham af nogle Folk, der stod i Nærheden. Sangerinden havde taget et nyt Nodeblad, og der blev igen kirke-stille i den store Sal.

Per vendte sig fra ham og listede ud af Døren.

Langsomt gik han gennem Kabinettet og videre ud i Forstuen. Herfra stod Døren aaben ind til Biblioteket og den bagved liggende Billardstue, der begge tjente til Rygeværelse. En tæt Havannadamp trængte allerede ud fra det forreste Rum, hvor en Samling højrøstede Herrer førte en livlig Debat. De kunde ikke ses fra Forstuen, men deres Stemmer overdøvede allerede herude Musikken fra Salen.

Nogle Skridt fra den aabne Dør standsede Per med eet. Han havde hørt sit Navn nævne derinde. Med brændende Kinder og bankende Hjerte blev han staaende for at lytte. Det var ham selv,